

10. Али не хтијех послушати Валама, и избавих вас из руке његове.
11. По том приђеште преко Јордана, и дођосте под Јерихон, и бише се с вама Јерихонџани, Аморејци и фересејци и Хананејци и Хетејци и Гергесејци и Јевејци и Јевусејци; и дадох их вама у руке.
12. И послах пред вама стршљене, који их изагнаше испред вас, два цара Аморејска; не мачем твојим ни луком твојим.
13. И дадох вам земљу, које не радиште, и градове, којих не градисте, и у њима живите; из винограда и из маслиника, којих нијесте садили, једете.
14. За то сада бојте се Господа и служите му вјерно и истинито; и поврвите богове, којима су служили оци ваши с ову страну ријеке и у Мисиру, па служите Господу.
15. Ако ли вам није драго служити Господу, изберите себи данас коме ћете служити: или богове којима су служили оци ваши с ову страну ријеке, а ја и дод мој служићемо Господу.
16. А народ одговори и рече: не дај Боже да оставимо Господа да служимо другим боговима.
17. Јер Господ Бог наш, он је изведе нас и оце наше из земље Мисирске, из дома ропискога, и он је учинио пред нама велика знаме велике, и чувао нас цјелијем путем којим идосмо, и по свијем народима кроз које профосмо.
18. И Господ је истравао испред нас све народе и Амореје, који живљаху у овој земљи; и ми ћемо служити Господу, јер је Бог наш.
19. А Исус рече народу: не можете служити Господу, јер је свет Бог, Бог ревнитеља, не ће подносити ваше невојере и ваших гријеха.
20. Када оставите Господа и станете служити туђим боговима, окренуће се и зло ће вам учинити, и истријебиће вас, по што вам је добро чинио.
21. А народ рече Исусу: не, него ћемо Господу служити.
22. А Исус рече народу: сами сте себи свједоци да сте изабрали себи Господа да му служите. И они рекосе: свједоци смо.
23. Поврите дакле богове туђе што су међу вама, и приврните срце своје ка Господу Богу Израјилеву.
24. А народ рече Исусу: Господу Богу својему служићемо и глас његов слушаћемо.
25. Тако учини Исус зајет с народом онај дан и постави им уредбе и законе у Сихему.
26. И написа Исус ове ријечи у књигу закона Божијета; и узевши камени велике подиже га ондаје под храстом који бијаше код светине Господње.
27. И рече Исус свему народу: ено, намам овај нека вам буде свједочанство; јер је чуо све ријечи Господње, које нам је говорио; и нека вам буде свједочанство да не бисте сагтали Бога својему.
28. По том распусти Исус народ, свакога на његово нашествје.
29. А послане ових ствари умрије Исус син Навин сауга Господњи, кад му бијаше сто и десет година.
30. И погребосе га у међама нашествјства његова у Тамнат-Сараху, који је у гори Јефремовој са сјевера гори Гасу.
31. И служи Израјил Господу свега вијека Исусова и свега вијека старјешина, које дуго живјеше иза Исуса и које знаху сна дјела Господња, која учини Израјилу.
32. И кости Јосифове, које доведосе синови Израјилеви из Мисира, погребосе у Сихему, у дијелу поља које је купио Јаков од синова Емора оца Сихемова за сто новаца; и бише у сина нова Јосифовијех у нашествјству њихову.
33. И Елеазар син Аронов умрије, и погребосе га на броду Финеса сина Јевејева, које му бјеше дано у гори Јефремовој.

КЊИГА О СУДИЈАМА.

ГЛАВА 1.

- А по смрти Исусовој уинташе синови Израјилеви Господа говорећи: ко ће између нас или први на Хананеје да се бјде с нама?
2. И Господ рече: Јуда нека иде; ето дао сам му земљу у руке.
3. А Јуда рече Симеуну брата својега: хајде са мном на мој дно да се објемо с Хананејима; пак ћу и ја ићи с тобом на твој дно. И пође Симеун с њим.
4. И изведе Јуда; и даде им Господ Хананеје и Фересеје у руке, и побисе их у Веваку десет тисућа људи.
5. Јер нађосе Адони-Везек у Веваку, и ударише на њ, и побисе Хананеје и Фересеје.
6. И побјеже Адони-Везек, а они га потјераше и ухватиши га одсјекосе му десну руку и у ногу.
7. Тада рече Адони-Везек: седлајте се парва одсјеченијех палаца у руку и у ногу купише што бјеше под мојим столом; како сам чинио, тако ми плати Бог. И одведосе га у Јерусалим, и ондаје умрије.
8. Јер синови Јудини ударише на Јерусалим и узеше га, и исејосе грађане општријем мачем, а град сажгоше огњем.
9. По том изидосе синови Јудини да гори на Хананеје, који живљаху у гори и на југу и у равни.
10. И Јуда изведе на Хананеје који живљаху у Хеврону, а Хеврону бијаше пређе име Киријат-Арва; и побисе Сесаја и Ахимава и Талмаја.
11. А ондакле отидосе на Давиране, а Давиру прђе бјеше име Киријат-Сееер.
12. И рече Халев: ко савлада Киријат-Сееер и узме га, дају му Ахсу кћер своју за жену.
13. И узе га Готонило, син Кенезов, млађи брат Халевов; и даде му Ахсу кћер своју за жену.
14. И кад подвжаше, наговараше га да ниште у оца њезина поље; па скочи с магарца. А Халев јој рече: што ти је?
15. А она му рече: дај ми дар; кад си ми дао сухе земље, дај ми и извора воденијех. И даде јој Халев изворе горње и изворе доње.
16. А и синови Кенеја таста Мојсијева изидосе из града палмова са синовима Јудинијем у пустињу Јудину, која је на југу од Арада. И дошавши живљаху с народом.
17. По том изиде Јуда са Симеуном братом својим, и побисе Хананеје који живљаху у Сееату, и раскопаше га, и прозва се град Орма.
18. И Газу узе Јуда с међама њезинијем, и Аскалон с међама његовијем, и Акарон с међама његовијем.
19. Јер Господ бјеше с Јудом, те освоји гору; али не изагна онцјех који живљаху у долини, јер имаху гвозде на кола.
20. И дадосе Халеву Хеврон, као што бјеше заповједио Мојсије, а он изагна оданде три сина Елавова.
21. А синови Венијаминови не изагнаше Јевусеја који живљаху у Јерусалиму; него Јевусеји осташе у Јерусалиму са синовима Венијаминовијем до овога дана.
22. Изидосе и синови Јосифови на Ветил, и Господ бијаше с њима.
23. И уходише Ветил синови Јосифови, а име граду бјеше прђе Луз.
24. И уходе видјеше човјека који иђаше из града и рекосе му: хајде покажи нам куда ћемо ићи у град, па ћемо ти учинити милост.
25. А он им показа куда ће ићи у град; и исејосе у граду сне општријем мачем, а онда човјека пустише са свом породицом његовом.
26. И отиде онда човјек у земљу Хеврејску, и ондаје савида град, и прозва га Луз; то му је име до данас.
27. А Манасја не изагна становника из Вет-Сана и села његовијех, ни из Танаха и села његовијех, ни становника из Дора и села његовијех, ни становника из Илеама и села његовијех, ни становника из Мегда и села његовијех; и Хананеји стадоше живјети у тој земљи.
28. А кад ојача Израјил, удари на Хананеје данак, али их не изагна.

29. Ни Јефрем не изагна Хананеја који живљаху у Гезеру; него остане Хананеји с њим у Гезеру.

30. Завулон не изагна становника из Китрона, ни становника из Налола; него остане Хананеји с њим, и плаваљу данак.

31. Асир не изагна становника из Акона, ни становника из Сидона ни из Алава, ни из Ахазјава, ни из Хелве, ни из Афина, ни из Реова;

32. Него Асир живљаше међу Хананејцама, становницима оне земље, јер их не изагна.

33. Нефталим не изагна становника из Вет-Семеса, ни становника из Вет-Анага; него живљаше међу Хананејцама становницима оне земље; и становници у Вет-Семесу и у Вет-Анагу плаваљу им данак.

34. А Амореји пригнѣњаваху синове Данове у гори, и не дадијаху им слазати у долину.

35. И Амореји стадоше живјети у гори Ересу, у Ајалону и у Салвику; а кад осили рука дома Јосифова, плаваше данак.

36. А међа Аморејима бјеше од горе Аврајимске, од стијене па на више.

ГЛАВА 2.

И дође анђео Господњи од Гагала у Воким и рече: извео сам вас из Египта и довео вас у земљу за коју сам се заклео оцима вашим; и рекох: не ћу погнвати завјета својега с нама до вијена.

2. А ви не хватајте вјере са становницима те земље, олтаре њихове раскопајте. Али не послушаште гласа мојега. Шта сте то учинили?

3. За то и ја рекох: не ћу их одагнати испред вас, него ће вам бити као трње, и богови њихови биће вам замка.

4. А кад изговори анђео Господњи ове ријечи свијем синовима Израјљевим, народ подиже глас свој и плава.

5. За то проваше ово мјесто Воким; и онде принесосше жртве Господу.

6. А Исус распусти народ, и раздодаше земљу, да наслиједи земљу.

7. И служи народ Господу свега вијена Исусова и свега вијена старјешиница.

остајваху се дјела својих нити путова својих онаких.

20. За то се распали гњев Господњи на Израјља, и рече: кад је тај народ преступио мој завјет који сам заповједио оцима њиховим, и не послушаше гласа мојега,

21. Ни ја не ћу више ни једнога годити испред њих између народа које остави Исус кад умрије,

22. Да њима купак Израјља хоће ли се држати пута Господњег ходећи по њему, као што су се држали оци њихови, или не ће.

23. И Господ остави те народе и не изагна их одмах не предавши их у руке Исусу.

ГЛАВА 3.

А ово су народи које остави Господ да њима кућа Израјља, све оне који не знаху за ратове Хананске,

2. Да би барем натраже синова Израјљевих знало и разумјело што је рат, барем они који од прије нијесу знали:

3. Пет кнежевина Филитејских, и сви Хананеји и Сидонци и Јевеји, који живљаху на гори Ливану од горе Вал-Ермона до Емата.

4. Ти народи останаху да се Израјљ њима кућа, да се види хоће ли слашати заповјести Господње, које је заповједио оцима њиховим преко Мојсија.

5. И живљаху синови Израјљеви усред Хананеја, Хетеја и Амореја и Ферезеја и Јевеја и Јенусеја.

6. И жњяху се кћерима њиховим и удаваху кћери своје за синове њихове, и служяху боговима њиховим.

7. И чиняху синови Израјљеви што је зло пред Господом, и заборавише Господа Бога својега и служяху Ваљима и другима.

8. За то се разгњеве Господ на Израјља, и даде их у руке Хусан-Рисатајму цару Месопотамском; и служяху синови Израјљеви Хусан-Рисатајму осам година.

9. По том вапише синови Израјљеви ка Господу, и подиже Господ избавице синовима Израјљевим да их избави, Готонила сына Кенезова, млађег брата Халезова.

10. И бијаше на њему дух Господњи, и суђаше Израјљу; и изиде на војску, и предаде му Господ у руке Хусан-Рисатајма цара Месопотамскога; и рука његова надјача Хусан-Рисатајма.

11. И земља би мирна четрдесет година. По том умрије Готонило син Кенезов.

12. А синови Израјљеви стадоше опет чинити што је зло пред Господом; а Господ утриједи Еглона цара Моавскога на Израјља, јер чиняху што је зло пред Господом.

13. Јер скупи к себи синове Амонове и Амалике, и изашавши побди Израјљу.

14. И синови Израјљеви служаше Еглону цару Моавском осамнаест година.

15. По том вапише синови Израјљеви ка Господу; и Господ им подиже изобавице Аода сина Гире сина Вењиаминова, човјека који бијаше љубавак. И послаше синови Израјљеви по њему дар Еглону цару Моавском.

16. А Аод начини себи мач с обје стране опшар, од лавта у дужину; и приписа га под хаљине своје уз десну бедрицу.

17. И однесе дар Еглону цару Моавском; а Еглон бјеше човјек врло дебео.

18. И кад предаде дар, отпусти људе који су носили дар.

19. Па сам вратив се од лавта камењих, који бијаху код Гагала, рече: имам, цару, неку тајну да ти кажем. А он рече: мучи. И отидоше од њега сви који стајаху пред њим.

20. А Аод приступи к њему; а он сјеђаше сам у љетној соби; па рече Аод: ријеч Божију имам да ти кажем. Тада он уста с пријестола.

21. А Аод потезе лијевој руком својом и узе мач од десне бедрице, и сатјера му га у трбух.

22. И држав уђе за мачем, и само се склопи за мачем, те не може извући мача из трбуха; и изиде нечијст.

23. По том изиде Аод из собе, и затвори врата за собом и заклауча.

24. А кад он отиде, дођоше слуге, и погледаше, а то врата од собе заклаучана, па рекоше: ваља да иде на поље у клијети до љетне собе.

25. И већ им се досади чекати а врата се од собе не отворају, те узеше

кључ и отворине, а гле, господар им
лежи на земљи мртвач.

26. А Аод докле се они забавише по-
буже и прође ликове камене, и утече
у Сепрот.

27. И кад дође, затрубу у трубу у го-
ри Јефремовој; и сидоше с њим сино-
ви Израљевини с горе, а он напријед.
28. Па им рече: хајдете за мном, јер
Господ предаде вам у руке непријате-
ље ваше Моавце. И сидоше за њим, и
узеше Моавцима бродове Јорданске,
и не дадићу ни коме приједи.

29. И тада побихе Моавце, око десет
тисућа људи, све богате и храбре, и
ни један не утече.

30. Тако у тај дан попадоше Моав-
ци под руку Израљеву; и земља би
мирна осамдесет година.

31. А послеђе њега наста Самегар-
син Анатов, и побихе шест стотина Фи-
листеја останом водујским, и избави и
он Израљја.

ГЛАВА 4.

А по смрти Аодовој опет синови Из-
раљевини чинише што је зло пред Го-
сподом.

2. И Господ их даде у руке Јави-
ну цару Хананском, који владале у
Асору, а војсци његовој бјаше војвода
Сисара, који живљаше у Аросету ве-
знабожачком.

3. И синови Израљевини вапеше на Го-
споду; јер он имаше десет стотина
гвозденијех кола, и веома пријешња-
ваше синове Израљеве двадесет го-
дина.

4. У то вријеме Девора пророчица,
жена Давидотова, суђаше Израљду.

5. И Девора становаше под палмом
између Раге и Ветилја у гори Јефре-
мовој, и долажаху к њој синови Из-
раљевини на суд.

6. А она пославши дозва Варака сина
Авинејемовог из Кедеса Нефталимовог,
и рече му: није ли заповједно Господ
Бог Израљев: иди, скупи народ на го-
ри Тавор, и узми са собом десет тисућа
људи између синова Нефталимовијех и
синова Завулоновијех?

7. Јер ћу довести к теби на погуб-
љену Сисару војводу Јавинову и кола
бљгача и људство његово, и предаћу га
теби у руке.

8. А Варак јој рече: ако ћеш ти ићи
са мном, ићи ћу; ако ли не ћеш ићи са
мном, не ћу ићи.

9. А она рече: ја ћу ићи с тобом, али
не ћеш имати славе на путу којим ћеш
ићи; јер ће жени у руку дати Господ
Сисару. И уставши Девора отиђе с Ва-
раком у Кедес.

10. И Варак сазвавши синове Завуло-
нове и Нефталинове у Кедес, повде
и њаше с њим.

11. А Евер Кенејин бјеше се одво-
јио од Кенеја, од синова Оваиа таста
Мојсијева, и бјеше разано свој шатор
код хростова Занајимских, а то је код
Кедеса.

12. И јавише Сисари да је изашао Ва-
рак син Авинејемов на гору Тавор.

13. И Сисара скупи сва кола своја,
девет стотина кола гвозденијех, и сав
народ који бјаше с њим од Аросета
незнабожачкога до потока Кисона.

14. Тада рече Девора Вараку: уста-
ни, јер је ово дан, у који ти даде Го-
спод Сисару у руке. Не иде ли Господ
пред тобом? И Варак сиђе с горе Та-
вора, и десет тисућа људи за њим.

15. И Господ смете Сисару и сва ко-
ла његова и сву војску оштрим мечем
пред Вараком; и Сисара сиђе с кола
својих и побјеже прјешнице.

16. А Варак потјера кола и војску до
Аросета незнабожачкога; и паде сна
војска Сисаринова од оштрога мача, не
оста ни један.

17. А Сисара утече прјешнице до ша-
тора Јаиле жене Евера Кенејина; јер
бјаше мир међу Јавином царем Асо-
ским и домом Евера Кенејина.

18. И извиде Јаилца на сусрет Сисари,
и рече му: склопи се, господару, скло-
пи се код мене; не бој се. И он се скло-
ни код ње у шатор, и она га покри по-
кривачем.

19. А он јој рече: дај ми мало воде
да се напијем, јер сам жедан. А она
отвори мијех млијена и напоји га, па
га покри.

20. А он јој рече: стој на вратима од
шатора, и ако ко дође и запита те и
рече: шта ли ти ко? реци: нема.

21. Тада Јаилца жена Еверова узе во-
лац од шатора, и узе маљ у руку, и
приступи к њему полако, и сагтера му

волац кроз слијене очи, те прође у
земљу, кад спаваше тјрдо уморан, и
умрије.

12. И гле, Варак гјераше Сисару, и
Јаилца му извиде на сусрет, и рече му:
ходи да ти покажем човјека којегга тра-
жиш. И уђе њвој, и гле, Сисара лежаше
мртвач, и колац му у слијенијем очима.

23. Тако покори Бог у онај дан Ја-
вилца цара Хананскога пред синовица
Израљевијем.

24. И рече синова Израљевијех би-
ваше све тежја Јавину цару Хананском,
докле не истрејибеше Јавина цара Ха-
нанскога.

ГЛАВА 5.

И у тај дан црва Девора и Варак син
Авинејемов говорећи:

2. Благосиљајте Господа што учини
освету у Израљу и што народ Драго-
вољно приста.

3. Чуће царевини, слушајте кнезови;
ја, ја ћу Господу прешати, пошјевају
Господу Богу Израљеву.

4. Господе! кад си сазнао са Сигра,
кад си ишао из поља Едомскога, зе-
мља се тресијаше, и небеса капашу,
облаци капашу водом.

5. Брда се расташу пред Господом;
тај Синај пред Господом Богом Из-
раљевијем.

6. За времена Самегара сина Анаго-
ва, за времена Јаилцина нешта путова,
и који иђаху стезама иђаху привијем
путовима.

7. Нешта села у Израљу, нешта их,
докле не настах ја, Девора, докле не
настах мајка Израљду.

8. Он изабра нове богове, тада раг би-
јаше на вратима; виђаше ли се штит
или колаје међу четрдесет тисућа у
Израљу?

9. Срце се које привело к управите-
љима Израљевијем, који драговољно
присташе између народа. Благосиљај-
те Господа.

10. Који јашете на бијелијем мага-
рицама, који сједите у суду и који хо-
дите по путовима, приповиједате.

11. Престала је праска стрјељачка на
мјестима гдје се вода прпе; ондје не-
ма приповиједати правду Господњу,
правду к селима неговијем у Израј-

љу, тада ће народ Господњи сазнати
на врата.

12. Устани, устани, Деворо; устани,
устани, зацрвљу прјесму; устани, Бара-
че, води у родство робље своје, синне
Авинејемовог.

13. Сада ће потлачени обладјати сид-
нима из народа; Господ ми даде да
владам силнима.

14. Из Јефрема изиде коријен њихов
на Амалике; за тобом бјеше Венијамин
с народом твојим; од Махира изидо-
ше који постављају законе, а од Заву-
лона писари.

15. И кнезови Исхарови бише с Де-
вором, Исхар као и Барак би послан
у долину с људима које вођаше. У Ди-
једу Рувимову бјяху људи високих
мисли.

16. Што си сједио међу торовима
слушајући како блаје стаде? У дијелу
Рувимову бјяху људи високих мисли.

17. Гадад оста с ону страну Јордан-
на; а Дан што се забави код мађа?
Асир за што сједје на бријегу морском
и у вршенима својим оста?

18. Завудон је народ који даде душу
своју на смрт, тако и Нефталим, на
високом пољу.

19. Дођоше царевини, бише се; бише
се царевини Ханански у Ганаху на води
Мегидској; али ни мрве сребра не до-
бише.

20. С неба се војева, звјезде с мје-
ста својих војеваше на Сисару.

21. Поток Кисон однесе их, поток
Кадимин, поток Кисон; погазила си,
душо моја, снажио.

22. Тада изотпадоше кољна колита
од гјерања Јунака Ђиховијех.

23. Провлањите Мирос, рече анђео
Господњи, проклањите становнике ње-
гове; јер не дођоше у помоћ Господу,
у помоћ Господу с јуналицама.

24. Да је благословена мимо жене
Јаилца жена Евера Кенејина; мимо
жене у шаторима да је благословена.

25. Занска воде, млијена му даде, у
господској здјели донесе му повлаку.

26. Лијевоном руком маше се за колац
а десном за маљ ковачича, и удари Си-
сару, размрסקа му главу; прободје и
проби му слијене очи.

27. Међу ноге њезине сави се, паде,

8. И народ узне брашњенице и трубе; и *Гедсон* отпусти све људе Израелце да иду сваки у свој шатор, а онијех три ста људи задража. А *џаб Мадјански* бијаше низе њега у долини.
9. И ону ноћ рече му Господ: устави, сиђи у *џаб*, јер ти га дадох у руке.
10. Ако ли се бојиш сам сићи, сиђи у *џаб* с фурум момком својим.
11. И чуђеш шта говоре, па ће ти остали руке и ударићеш на *џаб*. И сиђе он и *Фира* момак његов до краја војске која бијаше у *џабу*.
12. А *Мадјани* и *Амалити* и вас народ источни лежаху по долини као скакавци, тако их бјеше много; и вагилама њиховијем не бјеше броја; бјеше их много као пијеска по бријегу морском.
13. И кад дође *Гедсон*, а то један приповиједаше другу својему сан, и говораше: гле, усних, а то печен хљоб јекмен котрљаше се в околу *Мадјанском* и дође до шатора и стаде ударићти о њих, те падаху, и испрелега их, и попадеше шатори.
14. А друг му одговори и рече: то није друго него мач *Гедсона* сина *Јосов* ва човјена *Израилца*; предао му је у руке Бог *Мадјане* и сав овај око.
15. И кад *Гедсон* чу вако овај приповједи сан и вако га овај истумачи, покљони се и врати се у *џаб Израилски* и рече: устајте, јер вам даде Господ у руке *џаб Мадјански*.
16. По том раздијели три ста људи у три чете, и даде свакоме по трубу у руку и по празан жбан и по луч у жбан.
17. И рече им: на мене гледајте, па тако чините; гле, ја ћу доћи на крај *џаба*, па што ја ушчиним, то чините.
18. Кад ја затрубим у трубу и сви који буду са мном, тада и ви затрубите у трубе око свега *џаба*, и вичите: мач Господњи и *Гедсонов*.
19. И дође *Гедсон* и сто људи што бијашу с њим на крај *џаба*, у почетак средње страже, истом бијашу промијенили стражу; а они затрубаше у трубу, и подупаше жбанове које имаху у рукама.
20. Тако три чете затрубаше у трубу и подупаше жбанове, и *Араха* у лјесној руди лучеше а у десној трубе
- трубећи, и повикаше: мач Господњи и *Гедсонов*.
21. И стадоше сваки на свом мјесту око војске; а сва се војска скете и стадоше вивати и бјежати.
22. А кад затрубаше у трубу онијех три стотине, Господ обрати мач свакоме на другу његова по свему околу, те побјеже војска до *Вет-Асете*, у *Зераат*, до обале *Авел-месоксе* код *Тавана*.
23. А *Израилци* из племена *Нефталимова* и *Асирова* и из свега племена *Манасијина* стеклоше се и гонише *Мадјане*.
24. И *Гедсон* посла гласнике по свој гори *Јеремовој* говорити: сиђите пред *Мадјане* и укватите им воде до *Ветнаре* *Дуж Јордана*. И стеклоше се сви људи из племена *Јеремова* и укватилише воде до *Ветнаре* *Дуж Јордана*.
25. И укватилише два кнеза *Мадјанска*, *Орива* и *Зива*, и убише *Орива* на стигјени *Оривова*, а *Зива* убише код *тијеска Зивова*; и гонише *Мадјане*, и донесоше главу *Оривова* и *Зивова* ка *Гедсону* преко *Јордана*.

ГЛАВА 8.

- А људи од племена *Јеремова* рекосе му: шта нам то учини те нас не позва кад пође у *џаб Мадјане*? И виваху на њ жестоко.
2. А он им рече: па шта сам учинио тако као ви? није ли пабирчеве *Јеремово* боље него *берба Ависејерова*?
3. Вама је у руке дао Господ кнезове *Мадјанске*, *Орива* и *Зива*; па што ја могах учинити тако као ви? Тада се утиша *Дух њихов* према њему кад тако говори.
4. А кад *Гедсон* дође на *Јордан*, приђе преко њега с три ста људи који бјеше с њим, а бјеху *Сокџанима*: *Давид*, *Авигеј* и *Авигејев*.
5. Па рече људима *Сокџанима*: дајте неколико хљебова народу који иде за мном, јер су уморни, а ја гоним *Зевеја* и *Салмана* цареве *Мадјанске*.
6. А *главари Сокџанске* рекосе му: је ли *пешница Зевејева* и *Салманова* већ у твојој руди, да дамо хљеба твојој војсци?
7. А *Гедсон* им рече: кад ми Бог преда *Зевеја* и *Салмана* у руку, тада ћу помагити *тјелеса* вапа *трњем* из ове *пустине* и *Араха*.

8. И отиде оданде у *Фануил*, и рече *Мјесечине* који бијашу о *вратовима* *Канана* *Израилца*.
22. По том рекосе *Израилци* *Гедсону*: буди нам *господар* ти и син твој и син сина твојега, јер си нас избавио из руке *Мадјанске*.
23. А *Гедсон* им рече: не ћу вама ја бити *господар*, ни ти не вам син мој бити *господар*; Господ ће вам бити *господар*.
24. Још им рече *Гедсон*: једно ћу исквати од вас: да ми даде сваки *гривну* од *пацијена* својега. А *гривне* имаху *златне*, јер бјеху *Израилци*.
25. И одговорисе: дајемо *драте* воље. И *разастриши* хљећну *багаше* на њу *гривне*, сваки од *пацијена* својега.
26. И бјеше на мјеру *златних* *гривана* што *изиса* *тисућа* и *седам* *стотина* *сикала* *злата*, осим *мјесечина* и *лачича* и хљећна *сверлетних*, што *пошаху* *цареве* *Мадјански*, и осим *двотарова*, што бијашу око *врата* *камјла* њиховијех.
27. И *Гедсон* начини од тога *оглећа*, и остави га у својем *граду* *Офру*; и ондаје сав *Израил* стаде *чинити* *презубу* за њим, и би *Гедсон* и *дома* његову *замка*.
28. Тако бише *покорени* *Мадјани* пред *синовима* *Израилевим*, и виле не *диглоше* *главе*. И *земља* би *мирна* *четрдесет* *година* за *вијек* *Гедсонова*.
29. И отишав *Јеровал* син *Јосов* оста у својој *кући*.
30. А *имаше* *Гедсон* *седамдесет* *синова*, који *изидоше* од *бедара* *његових*, јер *имаше* *много* *жена*.
31. А *иноча* *његова*, која *бијаше* у *Сикему*, и она му *роди* *сина*, и *надаје* му *име* *Авигелех*.
32. По том умрије *Гедсон* син *Јосов* у *достој* *старости*, и би *погребен* у *гробу* *Јоса* *оца* *својега* *Авигејерита* у *Офру*.
33. А кад умрије *Гедсон*, опет *синови* *Израилски* чинише *презубу* за *Вавилоном*, и поставише *себи* *Вал-Верита* за *бога*.
34. И не сјећаше се *синови* *Израилски* *Господа* *Бога* *својега*, који их је *избавио* из *руку* *свих* *непријатеља* њиховијех у *ваколу*.
35. И не учинише *милости* *дома* *Једсон* *погуби* *Зевеја* и *Салмана*, и *узео*

9. За то и људима *Фануилцима* *рекоше* *здрави*, *развалху* *кућу*.
10. А *Зевеј* и *Салман* бијашу у *Канану*, и *војска* *њихова* с њима, око *педесет* *тисућа*, што их год оста од *све* *војске* *источне*: а *побјенијех* *бијаше* *сто* и *двдесет* *тисућа* *људи* *који* *имаху* *маче*.
11. И отиде *Гедсон* преко *онијех* *што* *живе* *под* *шаторима*, с *истога* *Нови* *Јоргеја*, и *удари* на *војску* *кад* *војска* *стајаше* *безоружна*.
12. А *Зевеј* и *Салман* побјегоше, а он их *погуби*, и *ухвати* *два* *цара* *Мадјанска*, *Зевеја* и *Салмана*, и *раслуди* *сву* *војску*.
13. И врати се *Гедсон* син *Јосов* из *боја* *прије* *сучаног* *рођаја*.
14. И *ухвати* *момка* *из* *Сокџа*, и *испитива* га; а он му *пописа* *кнезове* *Сокџанске* и *старјешине*, *седамдесет* и *седам* *људи*.
15. Па кад дође с *Сокџанима*, рече: *аво* *Зевеја* и *Салмана*, за *које* *ми* *се* *ругаше* *говорити*: *је* *ли* *пешница* *Зевејева* и *Салманова* *већ* у *твојој* *руци*, да дамо хљеба *уморнијем* *људима* *твојим*?
16. И *узевши* *старјешине* *окога* *мјеста* и *трња* *из* *пустине* и *драте* *даде* на *њима* *углед* *Сокџанима*.
17. И *куду* *Фануилску* *развали* и *лоби* *људе* *тамошње*.
18. По том рече *Зевеј* и *Салману*: *какви* *бјеху* *људи* *које* *побисте* *на* *Тавору*? Да се на *очима* *као* *царски* *син*.
19. А он рече: то бјеху *моја* *браћа*, *синови* *моје* *матере*. Тако *Господ* *био* *жив*: *да* *сте* *их* *оставили* у *животу*, *не* *бих* *вас* *погубио*.
20. Тада рече *Јереју* *првенцу* *своје* *му*: *устан*, *погуби* *их*. *Али* *дијете* *не* *извуче* *мача* *својега*, *јер* *се* *бојаше*, *јер* *бјеше* *још* *дијете*.
21. Тада рече *Зевеј* и *Салман*: *устан* *и*, *уложи* *на* *нас*; *јер* *кадав* *је* *човјек* *избавио* *из* *руку* *свих* *непријатеља* *његова* *му* *је* *и* *снага*. И *устан* *Гедсон* *погуби* *Зевеја* и *Салмана*, и *узео*

рвала Гадеона према свему добру што је он учинио Израилу.

ГЛАВА 9.

И Авимелех син Јеровалов отиде у Сихем к браћи матерје своје, и рече њима и свему роду отачкога дома матерје своје говорећи:

2. Кажите свијем Сихемљанима: шта вам је боље, да су вам господари седамдесет људи, сви синови Јеровалови, или да вам је господар један човјек? И опомињите се да сам ја кост вања и тјело ваше.

3. Тада рекосе браћа матерје његове за њ свијем Сихемљанима све те ријечи, и срце њихово приви се к Авимелеху, јер рекосе: наш је брат.

4. И дадоше му седамдесет *сикла* сребра из дома Вал-Веритова, за војне најми Авимелех људи празнова и скитница, те иђаху за њим.

5. И дође у кућу она својета у Оферу, и поби браћу своју, синове Јеровалове, седамдесет људи, на једном камењу; али оста Јотама најмлађи син Јеровалов, јер се сакри.

6. Тада се скупише сви Сихемљани и сав дом Милов, и отидоше и поставише Авимелеха царем код хроста који стоји у Сихему.

7. А кад то јавише Јотаму, отиде и стаде на врх горе Гарзиана, и подигаши глас свој повика и рече им: чујте ме, Сихемљани, тако вас Бог чуо!

8. Ишла дрвета да помажу себи цара, па рекосе маслини: буди нам цар. 9. А маслина им рече: зар ја да оставим преглидну своју, којом се част чини Богу и људима, па да идем да тумарам за *Аруна* дрвета?

10. По том рекосе дрвета смокви: ходи ти, буди нам цар.

11. А смоква им рече: зар ја да оставим сласт своју и украси род свој, па да идем да тумарам за *Аруна* дрвета? 12. Тада рекосе дрвета виновој лози: ходи ти, буди нам цар.

13. А лоза им рече: зар ја да оставим вино своје, које весели Бога и људе, па да идем да тумарам за *Аруна* дрвета? 14. Тада сна дрвета рекосе трву: ходи ти, буди нам цар.

15. А трн одговори Аретима: ако доиста хоћете мене да помажете себи за

цара, ходите склоните се у млад мој; ако ли не ћете, нека изиде огњ из трња и спали кедре Ливанске.

16. Тако сада, јесте ли право и поштено радили поставивши Авимелеха царем? и јесте ли добро учинили Јеровалову и дому његову? и јесте ли му учинили како вас је задужио?

17. Јер је отац мој војевао за вас и није марно за живот свој, и избавио вас је из руке Мадијанског.

18. А ви данас устаете на дом оца мојега, и побисте синове његове, седамдесет људи, на једном камењу, и постависте царем Авимелеха, сина служкиње његове, над Сихемљанима за то што је брат ваш.

19. Ако сте право и поштено радили данас према Јеровалову и његову дому, веселите се с Авимелеха и он нека се весели с вас.

20. Ако ли нијесте, нека изиде огњ од Авимелеха и спали Сихемљане и дом Милов, и нека изиде огњ од Сихемљана и од дома Милова и спали Авимелеха.

21. Тада побјеже Јотам, и побјегах дође у Внр, и онда је оста бојећи се Авимелеха брата својега.

22. И влада Авимелех Израилем три године.

23. Али Бог пусти злу вољу међу Авимелеха и међу Сихемљане; и Сихемљани изменејрише Авимелеха,

24. Да би се осветила неправда учињена на седамдесет синова Јероваловијех, и врв њихова да би дошла на Авимелеха брата њихова, који их уби, и на Сихемљане, који укрјепише руку његову да убије браћу своју.

25. И Сихемљани пометаше му засједу по врховима горским, па плаињаху све који пролажаху мимо њих онијем путем. И би јављено Авимелеху.

26. По том дође Гал син Еседов са својом браћом, и уљезоше у Сихем, и Сихемљани се поуздаше у њ.

27. И ишавани у поље браше виноградске своје и газине грозђе, и веселише се; и уђоше у кућу бога својега, и једоше и пише, и псоваше Авимелеха. 28. И Гал син Еседов рече: ко је Авимелех и шта је Сихем, да му служимо? Није ли син Јеровалов? а Зевула није ли његов пристав? Служите синовима

Емора оца Сихемова. А што бисмо служили том?

29. О кад би гај народ био под мојом руком, а да сметнем Авимелеха! И рече Авимелеху: прикупи војску своју, и иди.

30. А кад чу Зевула, управитељ градских, ријечи Гаала сина Еседова, разгневси се врло.

31. И посла гајно посланике к Авимелеху и поручи му: ево Гал син Еседов и браћа му дођоше у Сихем, и ево побунше град на те.

32. Нето устани ноћу ти и народ што је с тобом, и засједи у пољу.

33. А у јутру кад сузаче огране, дигни се и удари на град; и ево он и народ који је с њим изаћи ће преда те, па учини с њим што ти може рука.

34. И Авимелех уста ноћу и вас на род што бјеше с њим; и засједоше Сихему у четири чете.

35. А Гал син Еседов изиде и стаде пред вратима градским; а Авимелех и народ што бјеше с њим изиде из засједу.

36. А Гал видјев народ рече Зевулу: ево народ слази сврх горе. А Зевула му одговори: од сјева горскога чине ти се људи.

37. Опет проговори Гал и рече: ево народ слази с вна, и чета једна иде путем к шуми Меонскимској.

38. А Зевула му рече: гаје су ти сада уста, којима си говорио: ко је Авимелех да му служимо? Није ли то овај народ који си презирао? Изиди сада, и биј се с њим.

39. И изиде Гал пред Сихемљанима, и поби се с Авимелехом.

40. Али Авимелех га потјера, и он побјеже од њега; и падоше многи побјени до самијех врата градских.

41. И Авимелех оста у Аруми; а Зевула иштира Гаала и браћу његову, те не могаху сједјети у Сихему.

42. А сутрадан изиде народ у поље, и би јављено Авимелеху.

43. А он узе народ свој и раздјели га у три чете, и намјести их у засједу у пољу; и кад видје гаје народ изази из града, свочи на њих и поби их.

44. Јер Авимелех и чета која бјаше с њим ударисше и стадоше код врата градских; а друге двије чете ударисше

А посларије Авимелеха уста да избави Израила Јотама сина Јеровалова.

човек племена Исхарова, који сјеђаше у Самуру у гори Јеферемовој.

2. И би судија Израилу двадесет и три године, па умрије и би погребен у Самуру.

3. Послејне њега уста Јаир од племена Галадова, и би судија Израилу двадесет и двије године;

4. И имаше тридесет синова, који јахашу на тридесеторо магаради, и имаху тридесет градова, који се зову села Јаирова до данас и јесу у земљи Галадовој;

5. И умрије Јаир, и би погребен у Камону.

6. А синови Израилеви опет чинише што је зло пред Господом, и служише Валама и Астерогама, и ботовима Сирем, и ботовима Сидонским, и ботовима Моавским, и ботовима синова Амоновијех и ботовима Филитејским; и оставише Господа и не служише му.

7. За то се разгневи Господ на Израилу, те их даде у руке Филитејцима и у руке синовима Амоновијем.

8. А они газаше и сатраше синове Израилеве од оне године осамнаест година, све синове Израилеве који бијашу с ону страну Јордана, у земљи Амонојској, која је у Галаду.

9. И приједоше синови Амонови преко Јордана да се буду и с Јудом и с Бенијамном и с домом Јеферомовцем; и би Израилу у великој невољи.

10. Тада вапаше синови Израилеви ка Господу говорећи: сагријешисмо ти што остависмо Бога својега и служишмо Валама.

11. А Господ рече синовима Израилевим: од Мисираца и од Амореја и од синова Амоновијех и од Филитеја,

12. И од Сидонана и од Амалика и од Маонаца, који вас мучише, нијесам ли вас избављао кад вапашасте к мени?

13. Али ви остависте мене и служисте другим ботовима; за то вас више не ћу избављати.

14. Идите и вичите оне богове које сте изабрали, нека вас они избаве у невољи вашој.

15. А синови Израилеви рекосе Господу: сагријешисмо; чини с нама што ти је драго, само нас сада избави.

16. И побацише између себе ботове туђе, и стадохше служити Господу; и

сажали му се ради муке синова Израилевих.

17. А синови Амонови скупише се и стадохе у обз у Галаду; скупише се и синови Израилеви и стадохе у обз у Миспи.

18. А народ и кнезови Галадски рекосе један другому: ко ће почети бој са синовима Амоновијем? он нека буде поглавар свјема који жини у Галаду.

ГЛАВА 11.

А Јефтај од Галада бијаше храбар јунак, али син једне курве, с којом Галад роди Јефтаја.

2. Али Галаду и жена његова роди синова, па кад дорастосе синови те жене, отјераше Јефтаја рекавши му: не ћеш имати наслѣдства у дому оца нашега, јер си син друге жене.

3. За то побјеге Јефтај од браће своје, и настани се у земљи Тову; и стехосе се к њему људи правнови, и иђашу с њим.

4. А послаци некога времена завојштинне синови Амонови на Израилу;

5. И кад завојштинне синови Амонови на Израилу, ошитоше старјешине Галадске да доведу Јефтаја из земље Това.

6. И рекосе Јефтају: ходи и буди нам војвода, да војујемо са синовима Амоновијем.

7. А Јефтај рече старјешинама Галадским: не мрзите ли ви на ме, и не истјерасте ли ме из дома оца хојета? Што сте дакле дошли к мени сада кад ступи у невољу?

8. А старјешине Галадске рекосе Јефтају: за то смо сада дошли опет к теби да побјеш с нама и да војујеш са синовима Амоновијем и да нам будеш поглавар свјема који живимо у Галаду.

9. А Јефтај рече старјешинама Галадским: кад хоћете да ме одведете навраг да војујем са синовима Амоновијем, ако ми их да Господ, хоћу ли вам бити поглавар?

10. А старјешине Галадске рекосе Јефтају: Господ нека буде свједок међу нама, ако не учинимо како си казао.

11. Тада отиде Јефтај са старјешинама Галадским, и народ га постави поглаварем и војводом над собом; и Јефтај изговори пред Господом у Миспи све ријечи које бјеше рекао.

12. По том посла Јефтај посланике к цару синова Амоновијех, и поручи: шта имаш ти са мном, те си дошао к мени да ратујеш по мојој земљи?

13. А цар синова Амоновијех рече посланицима Јефтајевим: што је узео Израилу моју земљу кад дође из Мисира, од Арнона до Јавока и до Јордана; сада дакле врати ми је с миром.

14. Али Јефтај посла опет посланике к цару синова Амоновијех.

15. И поручи му: овако вели Јефтај: није узео Израилу земље Моавске ни земље синова Амоновијех.

16. Него изашавши из Мисира приједо Јефтај преко пустиње к црквинога мора и дође до Кадана.

17. И посла Израилу посланике к цару Едомскому и рече: пусти да прође кроз твоју земљу. Али не послужи цар Едомски. Посла такође к цару Моавском; али ни он не хте. И тако стаја Израилу у Кадну.

18. По том идући преко пустиње обиде земљу Едомску и земљу Моавску, и дошавши с истока земљи Моавској стаде у обз с ону страну Арнона; али не приједоше преко међе Моавске, јер Арнон бјеше међа Моавска.

19. Него посла Израилу посланике к Силоу цару Аморејскому, цару Есевоскому, и рече му Израилу: догусту нам да прођемо кроз твоју земљу до својега мјеста.

20. Али Сион не вјероваше Израилу да га пусти да приједо преко међе његове, него Сион скупи сав свој народ, и стадохше у обз у Јаси, и побје с Израилем.

21. А Господ Бог Израилев предаде Сиона и сав народ његов у руке синовима Израилевим, те их побјеше; и задоби Израилу сву земљу Амореја, војни живљају оној земљи.

22. Задобише сву земљу Аморејску од Арнона до Јавока, и од пустиње до Јордана.

23. Тако је дакле Господ Бог Израилев отјера Амореје испред народа својега Израилу, па ти ли хоћеш да је земља њихова твоја?

24. Није ли твоје оно што ти да да је твоје Хемос бог твој? тако кога год Господ Бог наш отјера испред нас, онога је земља наша.

25. Или си ти по чем боља од Валама сина Сефорова цара Моавскога? Је ли се он кад свађао с Израилем? Је ли кад војевао с нама?

26. Израилу живи у Есевосу и у селима његовим и у Арнону и селима његовим и по свијем градовима дуж Арнона три стотине година; за што не отечесте за толико времена?

27. И тако нијесам ја теби серживо, него ти мени чиниш зло ратујући на мене. Господ судија несе суди данас између синова Израилевих и синова Амоновијех.

28. Али цар синова Амоновијех не послуша ријечи које му поручи Јефтај.

29. И сиђе на Јефтаја дух Господњи, те прође кроз Галад и кроз Манасију, прође и Миспу Галадску, и од Миспе Галадске дође до синова Амоновијех.

30. И заветова Јефтај завет Господу и рече: ако ми даш синове Амоновијех да се објере с њима; и Господ му даде у руке.

31. Што год заиде на врата из куће моје на сустрет мени, кад се вратићу здрав од синова Амоновијех, биће Господи ње, и принијешу на жртву пашљеницу.

32. И тако дође Јефтај до синова Амоновијех да се објере с њима; и Господ му даде у руке.

33. И побје их од Арнона па до Мисираца у двадесет градова и до равнице виноградске у боју врло великом; и синови Амонови бјеше поворени пред синовима Израилевим.

34. А кад се враћаше Јефтај кући му на сустрет с бубњима и свиралама; она му бјеше јединица, и осам ње не имаше ни сина ни кћери.

35. Па кад је угледа, раздарије хаљине своје и рече: ах кћери моја! веде ли ме обори! ти си од оних што ме цвијеле; јер сам отворио уста своја ка Господу, и не могу порећи.

36. А она му рече: оче мој, кад си отворио уста своја ка Господу, учини ми како је изашло из уста твојих, кад те је Господ осветио од непријатеља твојих, синова Амоновијех.

37. Још рече оцу својему: учини ми оно: остави ме до два мјесеца да отидем да се понем на горе да оплачем своје дјенојаштво с другима својима.

38. А он јој рече: иди. И пусти је

на два мјесеца, и она отиђе с другима својим и омањива дјевојаштво своје на горама.

39. А кад прођоше два мјесеца, враћаше се к оцу својему, и он сврши на њој завјет свој који бјеше зајетовао. А она не позна човјека. И поста обичај у Израелу.

40. Да од године до године иду кћери Израелјеве да плачу за кћеру Јеоџа од Галада, четири дана у години.

ГЛАВА 12.

А људи од племена Јефремова скупише се, и прешаши на сјевер рекоше Јеоџају: за што си нишао у бој на синове Амонове а нас нијеси позвао да идемо с тобом? снајдићемо огњем дом твој и тебе.

2. А Јеоџај им рече: имах велику распру са синовима Амоновимјем ја и ми људи народа, и позвах вас, али ме не избависте из руке њиховијех.

3. Па видећи да ме не избављате, ставих душу своју у руку своју, и отидох на синове Амонове, и Господ ми их даде у руке; па што сте сада дошли к мени да се бијете са мном?

4. Тада Јеоџај скупи све људе од Галада, и удари на Јефрема; и људи од Галада побјеше Јефрема; јер говорашу: бегунци сте Јефремови ви, људи од Галада, који се бавите међу Јефремом и међу Манасијом.

5. И Галад узе Јефрему бродове Јорданске. И кад који од Јефрема добјеже и рече: пусти ме да приђем, рекоше му они од Галада: јеси ли од Јефрема? И кад он рече: нијесам,

6. Онда му рекоше: реци: Шиболет. А он рече: Сиболет, не могући добро изговорити. Тада га ухватише и заклаше на броду Јорданском. И погибе оно пријеме из племена Јефремова четрдесет и двије тисуће.

7. И Јеоџај би судија Израелу шест година; и умрије, и би погребен у граду Галадском.

8. А послје њега би судија Израелу Авсај из Витлајева.

9. И инаше тридесет синова и тридесет кћери, које разуда из куће, а тридесет дјевојака доведе синовима својим из других кућа; и би судија Израелу седам година.

10. По том умрије Авсај, и би погребен у Витлајеу.

11. А послје њега би судија Израелу Елон од Завулона; он би судија Израелу десет година.

12. По том умрије Елон од Завулона, и би погребен у Ајалону у земљи Завуловој.

13. Послје њега би судија Израелу Авлон син Елмаов Фаратоњанин.

14. Он инаше четрдесет синова и тридесет чиника, који јахашу седамдесеторо матаради. И би судија Израелу осам година.

15. По том умрије Авлон син Елмаов Фаратоњанин, и би погребен у Фиратону у земљи Јефремовој на гори Аманској.

ГЛАВА 13.

А синови Израелјени опет чинише што је зло пред Господом, и Господ их даде у руке Филитејима за четрдесет година.

2. А бјране један човјек од Сарје од племена синова Данаовијех, по имену Маноје, и жена му бјеше нероткиња, и не рађаше.

3. Тој жени јави се анђеос Господњи и рече јој: гле, ти си сада пероткиња, и нијеси рађала; али ћеш затрудњети и родићеш сина.

4. Нето сада чувај се да не пијеш ништа ни силовита пића, и да не једеш ништа нечисто.

5. Јер гле, затрудњеш, и родићеш сина, и брићеш да не приђе по његовој глави, јер ће дијете бити назиреј Божји од утробе материне, и он ће почети избављати Израелја из руке Филитејских.

6. И жена дође и рече мужу својему говорећи: човјек Божји дође к жени, и лице му бијаше као лице анђела Божијег, прдо страшно, али га не заплитах одмакле је, нити ми он каза својета имена.

7. Нето ми рече: гле, ти ћеш затрудњети, и родићеш сина; за то сада не пиј вина ни силовита пића и не једи ништа нечисто; јер ће дијете бити назиреј Божји од утробе материне па до смрти.

8. Тада се Маноје помоли Господу и рече: о Господе! нека опет дође к на-

ма човјек Божји, којета си славо, да нас научи шта ћемо чинити с дјететом, кад се роди.

9. И усаниш Господ глас Манојејем; и дође опет анђеос Господњи к жени кад сјеђаше у пољу; а Маноје муж њевин не бјеше код ње.

10. Тада жена брже отрча и јави мужу својему говорећи му: ево, јави ми се овај човјек, који ми је прије дошло се оцајати; а Маноје не зна ништа о овој жени? Он одговори: јесам.

12. А Маноје рече: кад буде што си казвао, како ће бити правило за дијете и шта ће се чинити с њим?

13. А анђеос Господњи рече Маноју: жена нека се чува од свега што сам јој казвао.

14. Нека не једе ништа што долази с виново лозе, и вина ни силовита пића нека не пије, и ништа нечисто нека не једе. Што сам јој заповједио све нека држи.

15. Тада рече Маноје анђеосу Господњем: ради обисмо те уставити да ти зготовимо јаре.

16. А анђеос Господњи одговори Маноју: да ме и уставин, не ћу јести твојега јела; нето ако хоћеш зготовити жртву пажљиву, принеси је Господу. Јер Маноје није знао да је анђеос Господњи.

17. Опет рече Маноје анђеосу Господњем: како ти је име? да ти захвалимо кад се збуде што си рекао.

18. А анђеос Господњи одговори му: што питаш за име моје? Чудно је.

19. Тада Маноје узе јаре и дар, и принесе Господу на стјени; а анђеос учини чудо пред Манојем и женом његовом.

20. Јер кад се подиже пламен с олтаря к небу, анђеос Господњи подиже се у пламену с олтаря; а Маноје и жена његова видећи то падоше ничице на земљу.

21. И анђеос се Господњи не јави више Маноју ни жени његовој. Тада Маноје разумје да је анђеос Господњи.

22. И рече Маноје жени својој: за цијело ћемо умријети, јер видесмо Бога.

23. А жена му рече: кад би хтио Бог да нас убије, не би примио из наших

ГЛАВА 14.

И сиђе Самсон у Тамнат, и виде опет дође једну дјевојку између кћери Филитејских.

2. И вративши се каза оцу својему и матери својој говорећи: видећу дјевојку у Тамнату између кћери Филитејских; ожените ме њом.

3. А отац и мати рекоше му: зар нема дјевојке међу кћерима твоје браће у свом народу мом, да идиш да се ожениш између Филитеја необрезанијех? А Самсон одговори оцу својему: њом ме ожени, јер ми је она омиљела.

4. А отац и мати његова не знадијаху да је то од Господа, и да тражи зајемку с Филитејима; јер у оно врјеме Филитеји владаху синовима Израелјевимјем.

5. И тако сиђе Самсон с оцем својим и с матером својом у Тамнат, и кад дођоше до винограда Тамнатских, глас мљава лав ричући сукоби га.

6. И дух Господњи сиђе на њ, те растрже лава као јаре немајући ништа у руди; и не каза оцу ни матери шта је учинио.

7. И тако дошавши говори с дјевојком, и она омиљше Самсону.

8. А послје неколико дана идући опет да је одведе, сарне да види мртвога лава; а гле, у жртвом лава рој пчела и мед.

9. И извади га у руку, и пође путем једући; и кад дође к оцу и матери, даде им те једоше; али им не рече да је из мртвога лава извадио мед.

10. И тако дође отац његов к оној дјевојци, и Самсон учини ондаје весеље, јер тако чиняху мошци.

11. И кад га видеше Филитеји, избраше тридесет друга да буду с њим.

12. И рече им Самсон: ја ћу вам загонети загонетку, па ако ми је одгоненете за седам дана док је весеље

и погодите, дају вам тридесет копуља и тридесеторе свечане хаљине.

13. Ако ли не одговорите, ви ћете дати мени тридесет копуља и тридесеторе свечане хаљине. А они му рекосе: загонени заговету своју, да чујемо.

14. Тада им рече: од онога који једе изде јело, и од љутога изде слагто. И не могуће одговорити заговете три дана.

15. И седми дан рекосе жени Самсовој: наговори мужа својета да нам каже заговетку, или ћемо спадети отњем тебе и дом она твојета. Јесте ли нас за то позвали да нам узмете имање? је ли тако?

16. И стаде плакати жена Самсонова пред њим говорећи: ти мрзиш на ме, и ти ме не љубиш; заговету си заговетку синовима народа мојета, а не ћеш мени да је кажеш. А он јој рече: гле, ни ону својетку ни жатери својој нијесам је казано, а теби да је кажем?

17. И она плака пред њим за седам дана докле трајаше весеље. А седми дан каза јој, јер беше навалила на њ, а она каза заговетку синовима народа својета.

18. Тада му рекосе људи града онога седми дан док сунце не зађе: шта је слађе од меда, и шта је љубе од лавана? А он им рече: да нијесте орали на мојој јуници, не бисте погодили моје заговетке.

19. И дође на њ дух Господњи, те сађе у Аскалон, и поби ондаје тридесет људи, и узе одјело с њих и даде свечане хаљине онима који одговореше заговетку; и расрди се врло и отида кући она својета.

20. А жена Самсонова утаде се за друга његова, с којим се бијаше удружано.

ГЛАВА 15.

А последије неколико дана, о шеничној жетви, дође Самсон да походи жетву своју донесавши јој јаре, и рече: идем к жени својој у дожинцу. Али му отац њезин не даде да уђе.

2. Јер рече отац њезин: ја мишљех за цијело да ти није по вољи, па је дадох другу твојету; него мајаја се-стра њезина није ли љешпа од ње? узми њу мјесто оне.

3. А Самсон им рече: ја не ћу бити крив Филитејима кад им учиним зло.

4. И отишавши Самсон ухвати три ста лисица, и узе луча, и свеза по двије за репове, и метну по један луч међу два репа,

5. Па запали лучеве, и пусти у љетину Филитејску, и попали љетину пољевену и непољевену, и винограде и маслинике.

6. Тада Филитејци рекосе: ко је то учинио? И одговорисе: Самсон зет Тамнаџинов, јер му узе жетву и даде је другу његову. Тада дођоше Филитејци и спалише отњем њу и она њезина.

7. А Самсон им рече: ако сте и учинили тако, опет ћу вам се осветити, па ћу се онда ованити.

8. И подоми их љуто ногама по бедрина; по том отиде и настани се у нећани од стијене Итима.

9. Тада изидоше Филитејци и стадоше у окр према Јуди, и раширише се до Лехије.

10. А Јуди од Јуде рекосе: што сте изашли на нас? И одговорисе: изашли смо да свежемо Самсона, и да му учинимо како је он нама учинио.

11. Тада изиде три тисуће људи из Јуде к пењани у стијене Итима, и рекосе Самсону: не знаш ли да Филитејци вадају над нама? за што си нам дакле то учинио? А он им рече: како су они мени учинили тако ја учиних њима.

12. Они му рекосе: дошли смо да те свежемо и предамо у руке Филитејима. А Самсон им рече: закуните ми се да не ћете ви уложити на ме.

13. Они му одговорисе и рекосе: не ћемо; него ћемо те само свезати и предати у њихове руке, али те не ћемо погубити. И свезаше га у два нова ужа, и одредоше га из стијене.

14. И кад он дође до Лехије, Филитејци га сретоше вичући од радости: а дух Господњи сиђе на њ, и ужа на рукама његовима посташе као копчи изгорјели од ватре, и спадоше свезе с руку његовијех.

15. И он нађе чезлуст магарећу још сирову, и пружиав руку своју узе је, и поби њом тисућу људи.

16. По том рече Самсон: чезлушу

магарећом једну гомилу, двије гомиле, чезлушу магарећом поих тисућу људи.

17. А кад изрече, баши чезлуст из руке своје, и назва оно мјесто Рамат-Лехија.

18. И бијаше жедан јако, те завали ка Господу и рече: ти си учинио руком слуге својета ово избављење велико; а сада хоћу ли умријети од жељивко; а сада хоћу ли избављење велико, или ћу пасти у руке необрешанма?

19. Тада Бог распријени стијену у Лехији, и протече вода из ње, те се напип, и поврати му се дух и оживије. За то се прозва онај извор Ен-аков, који је у Лехији до данашњег дана.

20. И би судија Израилу за времена Филитејскога двадесет година.

ГЛАВА 16.

По том отиде Самсон у Газу, и ондаје виде једну жену курву, и уђе к њој.

2. И људима у Газу би казано: дође Самсон овамо. И опколише и врбаше га цијелу ноћ на вратима градским; и стајашу у потаји цијелу ноћ говорећи: док спаваше, убићемо га.

3. Али Самсон спаваше до по ноћи уста у по ноћи, и шчена врата градска с оба довратка, и ишчупа их с пријеворником заједно, и метну их на рамена и однесе наврх горе која је према Хеврону.

4. Последије тога замилдова дјевојку на потоку Сорину, којој бреше име Далида. 5. И дођоше к њој кнезови Филитејски и рекосе јој: превари га и ишчупаша гаје му стоји велика снага и како бисмо му досадили да га свежемо и свадимо; а ми ћемо ти дати сваки по тисућу и сто среборника.

6. И Далида рече Самсону: хајде кажи ми гдје стоји твоја велика снага и чему би се могло свезати и спадати.

7. А Самсон јој рече: да ме свезу у седам гужава сировијех неосуненијех, онда бих изгубио снагу и био као и други човјек.

8. И донесоше јој кнезови Филитејски седам гужава сировијех, још неосуненијех, и она га свеза њима.

9. А код ње бијаше засјода у соби; и она му рече: ето Филитејци, како што се вида монак од кулајење кад осјети даћу; и не дозна се за снагу његову.

10. По том рече Далида Самсону: гле, преварио си ме, и славно си ми; него хајде кажи ми чим би се могло свезати.

11. А он јој рече: да ме добро свезу новим уземља којима није ништа рађено, тада бих изгубио снагу и био бих као други човјек.

12. И Далида узе нова ужа, и свеза га њима, пак му рече: ето Филитејци на те, Самсоне! А засјода бијаше у соби. А он расиде с руку ужа као ковац.

13. Тада рече Далида Самсону: једнако ме вараш и лажеш ми; кажи ми чим би се могло свезати? А он јој рече: да седам прамена косе на глави мојој привијеш на вратило.

14. И она заглавиши вратило кољем, рече: ево Филитејци на те, Самсоне! А он се пробуди ода сна, и истрже волац и основу и вратило.

15. Опет му она рече: како можеш говорити: љубим те, кад срце твоје није код мене? Већ си ме три пута преварио не хотећи ми казати гдје ти је велика снага.

16. И она му досађиваше својим рјетима сваки дан и навалинаше на њ, и душа му пренеможе да умаше.

17. Те јој отвори цијело срце своје, и рече јој: бритва није никад прешла преко главе моје, јер сам назрејо Божеју од утробе матере своје; да се обријем, оставила би ме снага моја и ослабио бих, и био бих као сваки човјек.

18. А Далида видећи да јој је отворио цијело срце своје, посла и позва кнезоне Филитејске поручивши им: ходите сада, јер ми је отворио цијело срце своје. Тада дођоше кнезови Филитејски к њој и донесоше новце у рукама својим.

19. А она га успава на брилу својем, и дозва човјека те му обрија седам прамена косе с главе, и она га прва свадла кад га остави снага његова.

20. И она рече: ето Филитејци на те, Самсоне! А он пробуди се ода сна рече: изаћи ћу као и прије и отећу се. Јер не знадијаше да је Господ одступио од њега.

21. Тада га ухватише Филитејци, и ископаше му очи, и одведоше га у Газу и оковаше га у двоје вериге мједене; и мељаше у тамници.

22. А коса на глави његовој поче расти као што је била кад га обријаше.

23. И кнезови Филдистејски скупеше се да принесу велику жртву Дагону богу својему, и да се провеселе; па рекше: предаде нам бог наш у руке наше Самсона непријатеља нашега.

24. Такођер и народ видјенин га хваљаше бога својега говорећи: предаде нам бог наш у руке наше непријатеља нашега и загирача земље наше и који поби толике између нас.

25. И кад се развесели срце њихово рекше: зовите Самсона да нам игра. И дозваше Самсона из тамнице да им игра, и намјестише га међу два ступа.

26. Тада Самсон рече момку који га држаше за руку: пусти ме, да опијам ступове на којима стоји кућа, да се наслоним на њих.

27. А кућа бијаше пуна људи и жена, и сви кнезови Филдистејски бијаху онда; и на крову бијаше око три тисуће људи и жена, који гледаху како Самсон игра.

28. Тада Самсон завали на Господу и рече: Господе, Господе! опомени ме се, молим те, и уздржи ме, молим те, само сада, о Боже! да се осветим један пут Филдистејца за ова ова своја.

29. И загради Самсон два ступа средња, на којима стајаше кућа, и насло- ни се на њих, на један десном а на други лијевоном руком својом.

30. Па онда рече Самсон: нека умрем с Филдистејцама. И належа јако, и паде кућа на кнезове и на сав народ који бијеше у њој; и би мртвијех које поби за живота својега.

31. Послије дођоше браћа његова и сав дом оца његова, и узеше га, и вративши се погребоше га између Сараје и Естаола у гробу Мапоја оца његова. А он би судија Израилу двадесет година.

ГЛАВА 17.

А бијаше један човјек из горе Јефре- мове по имену Миха.

2. Он рече матери својој: тисућа и сто сребрника, што су ти узградени, ва- које си кледа и говорила преда мном, ево, то је сребро у мене, ја сам га узео.

уходе земљу и добро размотре, и ре- коше им: идите, размотрите земљу. И кућу Мишину, и упиташе га за здравље.

16. А шест стотина људи наоружа- нијех од синова Дановијех стадоше пред вратима.

17. А пет људи што бјеху ишли да узеше глас онога младѣна Левита, и узеше свративши се онамо рекше му: ко те доведе овамо? и шта радиш ту? и шта ћеш ту?

4. А он им рече: тако и тако учини ми Миха, и најми ме да му будем свештеник.

5. А он му рекше: упитај Бога да знамо хоће ли нам бити срећан пут на који поћосмо.

6. А свештеник им рече: идите с мн- ром; по вољи је Господу пут којим идете.

7. И тако пошавши онијех пет људи дођоше у Ланс, и видјеше тамошњи народ гаје жви без страха по обича- ју Сидонском, мирно и без страха, и да нема никога у земљи ко би им чим год досађивао или отимао власт, и да су далеко од Сидона нити имају шта с њим.

8. Па кад се вратиле к браћи својој у Сарају и Естаол, рекше им браћа: што је?

9. А они рекше: устајте да идемо на њих; јер видјесмо земљу, и врло је добра. И ви не марице? немојте се ли- јенити, него похитајте да узмете земљу.

10. Кад дођете, доћи ћете к народу безбрижном и у земљу пространу; јер је предаде Бог у ваше руке; то је мје- сто гдје нема недостатка ни у чем што има на земљи.

11. Тада дођоше одакле из Сараје и Естаола шест стотина људи од поро- дце Данове наоружанијех.

12. И отишавши стадоше у окр код Киријат-Јарима у Јуди; за то се про- зва оно мјесто Махане-Дан до данас, и јест ива Киријат-Јарима.

13. А одакле пошавши у гору Јефре- мову дођоше у кућу Мишину.

14. Тада проговореше петорица што бијаху ишли да уходе земљу Данску, и рекше браћи својој: знате ли да у овимјех кућама има оплећака и ликовва, и лик резан и лик ливен? Сада дакле гледајте што ћете радити.

15. И они свративши се онамо убо-

ше у кућу гаје бјеше младѣи Левит, у кућу Мишину, и упиташе га за здравље.

16. А шест стотина људи наоружа- нијех од синова Дановијех стадоше пред вратима.

17. А пет људи што бјеху ишли да узеше глас онога младѣна Левита, и узеше свративши се онамо рекше му: ко те доведе овамо? и шта радиш ту? и шта ћеш ту?

4. А он им рече: тако и тако учини ми Миха, и најми ме да му будем свештеник.

5. А он му рекше: упитај Бога да знамо хоће ли нам бити срећан пут на који поћосмо.

6. А свештеник им рече: идите с мн- ром; по вољи је Господу пут којим идете.

7. И тако пошавши онијех пет људи дођоше у Ланс, и видјеше тамошњи народ гаје жви без страха по обича- ју Сидонском, мирно и без страха, и да нема никога у земљи ко би им чим год досађивао или отимао власт, и да су далеко од Сидона нити имају шта с њим.

8. Па кад се вратиле к браћи својој у Сарају и Естаол, рекше им браћа: што је?

9. А они рекше: устајте да идемо на њих; јер видјесмо земљу, и врло је добра. И ви не марице? немојте се ли- јенити, него похитајте да узмете земљу.

10. Кад дођете, доћи ћете к народу безбрижном и у земљу пространу; јер је предаде Бог у ваше руке; то је мје- сто гдје нема недостатка ни у чем што има на земљи.

11. Тада дођоше одакле из Сараје и Естаола шест стотина људи од поро- дце Данове наоружанијех.

12. И отишавши стадоше у окр код Киријат-Јарима у Јуди; за то се про- зва оно мјесто Махане-Дан до данас, и јест ива Киријат-Јарима.

13. А одакле пошавши у гору Јефре- мову дођоше у кућу Мишину.

14. Тада проговореше петорица што бијаху ишли да уходе земљу Данску, и рекше браћи својој: знате ли да у овимјех кућама има оплећака и ликовва, и лик резан и лик ливен? Сада дакле гледајте што ћете радити.

15. И они свративши се онамо убо-

дошлинн која је код Вет-Ревон. По-

слађе сазидаше град и населише се у њему.

29. И назваше град Дан по имену Дана оца својега, који се роди Израилу; а прије се град зваше Ламс.

30. И синови Данови намјестише себи онај лик резана; а Јонатан син Гирсона сина Манасијина и синови његови бијаху свештеници племену Данову докле се год не несли из земље.

31. И намјештен им стајаше онај лик резани, који вачни Млха, за све зријеже докле дом Божји објаше у Силому.

ГЛАВА 19.

И у то вријеме, кад не бјеше цара у Израелу, бјеше један Левит који живљаше као дошљак крај горе Јефремове, и узе иночу из Витлејема Јудина.

2. А иноча његова чињаше прељубу својега у Витлејем Јудин, и оста ондаје четири мјесеца.

3. А муж њезин уста и отиде за њом да јој лијено говори и да је доведе назад, имајући са собом мома својега и два магарца; и она га уведе у кућу оца својега, и кад га виде отац њезин обрадова се доласку његову.

4. И уставни га таст његов, отац младичин, и оста код њега три дана, и ондаје јеђаху и пијаху и ноћиваху.

5. А четврти дан кад усташе рано, уста и он да иде; али отац младичин рече зету својему: потеријели срце своје залотажем хљеба, па онда идите.

6. И тако сједоше и једоше обојица заједно и напише се; па рече отац младичин мужу: хајде остани још ноћас, и буди весело.

7. Али човјек уста да иде; али таст његов навали на њ, те опет ноћи ондаје.

8. По том урани негога дан да иде; и рече му отац младичин: поткријели срце своје. И једући заједно забавише се докле и дан наже.

9. Тада уста човјек да иде, он и иноча му и момак; а таст његов, отац младичин, рече му: ето, дан је већ нагао, вече је, преноћите овдаје; ето доцкан је, преноћи овдаје, и буди весело, па сјутра ураниште на пут, и иди к својему шапору.

10. Али човјек не хте ноћити; него уста и пође; и дође до Јевуса, а то је

варена и иноча његова.

11. А кад близку близу Јевуса, дан бијаше нагао врло, па рече саута господару својему: хајде брже да се свратимо у тај град Јевус, и ту да ноћимо.

12. А господар му рече: не ћемо свратити у тај град, који није синова Израелевих, него ћемо ићи до Гаваје.

13. Још рече можду својему: хајде брже да стигнемо у које од тих мјеста и да ноћимо у Гаваји или у Рами.

14. И минуше онуда и отидоше; и сунце их зађе близу Гаваје Венијаминове.

15. И окретоше онамо да отиду и преноће у Гаваји; и кад уђе, сједо на улици градој; и не би никога да их прими у кућу да преноће.

16. И гле, један старац прањаше се с посла својега ка поља у вече, а бијаше из горе Јефремове и живљаше као дошљак у Гаваји; а људи онога мјеста бијаху синови Венијаминови.

17. И он подиговача очи своје угледа онога човјека путника на улици градој; и рече му старац: куда идеш? и од куда идеш?

18. А он му одговори: идемо од Витлејема Јудина до на крај горе Јефремове; ондаде сам, па сам ишао до Витлејема Јудина, а сада идем к дому Господњему, и нема никога да ме приими у кућу.

19. А имамо и сламе и пиће за магарце своје, и хљеба и вина за се и за слушенику твоју и за момака који је са слугом твојим; имамо свега доста.

20. А старац му рече: буди мигрант, што ти год недостојаје, ја ћу се старати за то; само немој ноћити на улици.

21. И уведе га у своју кућу, и положи магарцима; по том опраше ноге, и једоше и пише.

22. А кад се развеселише, гле, људи онога града, безаконници, опколнше кућу, и стадоше лупати у врата, и рекоше старцу, господару од куће, говорећи: изведи тога човјека што је ушао у твоју кућу, да га познамо.

23. И изваша к њима онај човјек, господар од куће, рече им: не, браћо, не чините зла; кад је човјек ушао у моју кућу, не чините тога безумља.

24. Ево кћи моја дјевојка и иноча

његова, њих ћу вам извести, па њих нашљедства Израелјева; јер учинише острамотите и чините с њима што вам гдило и срамоту у Израелу.

7. Ето, ви сте сви синови Израилевии; промислите и вијеђајте.

8. А сав народ уста једнодушно и рече: да не идемо ни један к шапору својему, и ни један да се не враћа кући својој.

9. Нето оно да учинимо Гаваји: да бацимо ждријоб за њу.

10. Да узмемо по десет људи од стотине по свијем племенима Израелевии, и по стотину од тисуће, и по тисућу од десет тисућа, да доносе храну народу, а он да иде и учини Гаваји Венијаминовој како је заслужила грдилом које је учинила у Израелу.

11. И ступи се сав народ Израелев на онај град сложивши се једнодушно.

12. Тада послаше племена Израилеве, људе у све породице Венијаминове, и поручише им: казво се то зло учини међу нама?

13. Сада дајте те безаконике што су у Гаваји, да их погурбимо и извадимо зло из Израела. Али не хтејаше синови Венијаминови послушати браће своје, синова Израилевиих.

14. Нето се скупише синови Венијаминови из својих мјеста у Гавају да изиду да се бију са синовима Израилевиим.

15. И наброји се у то вријеме синова Венијаминових из њихових градова двадесет и шест тисућа људи који махаху мачем осим становника Гавајских, којих бјеше на број седам стотина људи одабранијех.

16. У свем том народу бјеше седам стотина људи одабранијех, који бјеху љеваци, и сваки гађаше каменом из праће у даву не промашајући.

17. А људи Израелјакца наброји се осим синова Венијаминових четири стотине тисућа људи који махаху мачем, самвијех војника.

18. И уставши отидоше к дому Бота синавота, и унигаше Бога и рекоше синови Израилевии: ко ће између нас први у боју на синове Венијаминове? А Господ рече: Јуда нег иде први.

19. По том уставши рано синови Израилевии стадоше у обк предма Гаваји.

20. И извадоше синови Израилевии у боју на синове Венијаминове, и уврста-

25. Али га не хтејаше послушати они људи; тада онај човјек узе иночу своју и изведе је на поље к њима, и они је поваша, и заоставише је цијелу ноћ до зоре, и пустише је кад зора забјаше.

26. И допавши жена у зору паде код врата од куће онога човјека гаје бјеше расподар њезин, и лежа докле се не гласну.

27. А господар њезин уста у јутру, и кад отвори врата и изађе да иде својим путем, а то жена иноча његова лежаше на вратима кућијем, и руке јој на прагу.

28. И рече јој: устани да идемо. Али не би одговора; тада је метну на магарца, и уставши човјек пође у мјесто своје.

29. И допав кући својој узе мач, и узе иночу своју и исвијече је с костима на дванаест комада и разасла у све крајеве Израелевиих.

30. И ко год виде говораше: није се учинило ништа се видјело тако што од кад изидоше синови Израилевии из Мисира до данас. Промислите о том, и вијеђајте и говорите.

ГЛАВА 20.

Тада извадоше сви синови Израилевии, и сабра се сав народ једнодушно, од Дана до Вирсаеје и до земље Галадове, ка Господу у Мислу.

2. И главари свега народа, свијех племена Израилевиих, дођоше на збор народа Божјега, четири стотине тисућа људи црешака који махаху мачем.

3. А синови Венијаминови чуше да су синови Израилевии отишли у Мислу. И синови Израилевии рекоше: кажите како се догодило то зло.

4. А Левит, муж убијене жене, одговори и рече: дођох с иночом својом у Гавају Венијаминову да преноћим.

5. А Гавајани усташе на ме, опколнше ме у кући ноћу, и хтејаше ме убити; и иночу моју заоставише тако да умрије.

6. За то узев иночу своју исјекох је на комаде и разаслах је у све крајеве

ше се синови Израилјеви да ударе на Гавају.

21. А синови Венијаминови изидоше из Гаваје, и повлачише по земљи између Израилјаца у онај дан двадесет и двије тисуће људи.

22. Али се народ синова Израилјевијех ослободи, те се опет урбаше на истом мјесту гдје се бијашу уврстали првога дана.

23. Јер синови Израилјеви отидоше те плакаше пред Господом до вечера, и упиташе Господа говорећи: хоћемо ли опет изаћи у бој на синове Венијамине брата својега? А Господ им рече: извидите на њих.

24. И изидоше синови Израилјеви на синове Венијаминове други дан.

25. И синови Венијаминови изидоше пред њих из Гаваје други дан; и повлачаше по земљи између синова Израилјевијех опет осамнаест тисућа људи, који сви махашу мачем.

26. Тада сви синови Израилјеви и сав народ изидоше и дођоше к дому Бога пред Господом, и плакаше и стајаше ондје пред Господом, и постипаше се онај дан до вечера, и принесоше жртве пашевине и жртве захвалне пред Господом.

27. Па упиташе синови Израилјеви Господа; јер ондје бијаше кончет за врата Божија у оно вријеме;

28. И Финес син Елеазара синя Аронова стајаше пред њим у оно вријеме. И рече: хоћемо ли опет изаћи у бој на синове Венијамине брата својега или ћемо се оканити? А Господ им рече: извидите, јер ћу их сјутра предати нама у руке.

29. Тада намјести Израилъ засједе око Гаваје.

30. И синови Израилјеви изидоше трећи дан на синове Венијаминове, и уврсташе се према Гаваји као првом и другом.

31. А синови Венијаминови изаидоше пред народ одвојиле се од града, и стадоше бити и сјећи народ као првом и другом по путовима, од којих један иде к дому Бога силнога а други у Гавају, и по пољу, и убише до тридесет људи из Израилја.

32. И рече синови Венијаминови: падају пред нама као прије. А синови

Израилјеви рече: да бржимо да их отргнемо од града на путове.

33. Тада сви синови Израилјеви вртеше се са својега мјеста и урбаше се у Вал-Тамару; и засједе Израилјевијех осамнаест тисућа својега, из лука Гавајских.

34. И дође на Гавају десет тисућа људи изабранијех из свега Израилја, и бој поста жешћи, а они не опазише да ће их зло задесити.

35. И Господ лоби Венијамита пред Израилјем, и синови Израилјеви поубише онај дан од синова Венијаминијех двадесет и пет тисућа и сто људи који сви мачем махашу.

36. И синови Венијаминови видјеше да су надобити; јер синови Израилјеви узмакоше испред синова Венијаминијех уздајући се у засједе које бијашу намјестили код Гаваје;

37. А они што бијашу у засједама навалише брже у Гавају, и уплаши истрекоше све по граду оштријем мачем.

38. А бијашу синови Израилјеви уворили с онима у засједама да за знак запале ватру да се дигне велик дим из града.

39. Тако синови Израилјеви стадоше бржати из боја, а синови Венијаминијех почесе убијати, и истрекоше до тридесет људи између синова Израилјевијех говорећи: доиста падају пред нама као у пређашњем боју.

40. Али кад се пламен и дим као ступ диже из града, обазреше се синови Венијамини, и гле, огањ се из града диваше до неба.

41. Тада се вратише синови Израилјеви, а синови Венијаминијех сметоше се видети да их је зло задесио;

42. И побјетоше испред синова Израилјевијех к пустињи; али их војска гонваше, и који из градова излажаху, бише их међу собом.

43. Тако опколише синове Венијаминове, гониле их, тлачише их од Мертве до Гаваје к истоку.

44. И погубе синова Венијаминијех осамнаест тисућа људи, самцјех јунака.

45. А онијех што се окретоше и побјетоше у пустињу к стјени Римоу, наанабрчише их по путовима пет ти-

сућа људи, и тјераше их до Гидома и побеше их двије тисуће људи.

46. И тако свега побеше онај дан синова Венијаминијех двадесет и пет тисућа људи који махашу мачем, све самијех јунака.

47. И бјеше шест стотина људи који се окретоше и утешоше у пустињу к стјени Римоу, и осташе на стјени Римоу четири мјесеца.

48. По том синови Израилјеви вратише се к синовима Венијаминијем истрекоше оштријем мачем и људе по градовима и стокм и што се год нађе; и све градове који осташе попалише огњем.

ГЛАВА 21.

А синови Израилјеви бијашу се заклали у Миспи рекавини: ни један измече нас да не да кћери своје за жену сину Венијаминијем.

2. За то отиде народ к дому Божијему, и осташе ондје до вечера пред Богом, и подигавши глас свој плакаше врло,

3. И рече: за што се, Господе Боже Израилев, догоди ово у Израилју, да данас нестане једнога племена из Израилја?

4. И сјутрадан урани народ, и начини ондје олтар, и принесоше жртве пашевине и жртве захвалне.

5. Тада рече синови Израилјеви: има ли во да није дошло на збор из свијех племена Израилјевијех ка Господу? Јер се бијашу тешко заклали за онога ко не дође у Миспу ка Господу рекавини: да се погуби.

6. Јер се синовима Израилјевијем сажали за Венијаминим братом њиховијем, и рече: данас се истрејије једно племе из Израилја.

7. Шта ћемо чинити с онима што су остали да би имали жене, кад се закламо Господом да им не дамо кћери својих за жене?

8. Па рече: има ли ко из племена Израилјевијех да није дошао у Миспу ка Господу? И гле, не бјеше дошао на војску, на збор, нико из Јависа Гавадова.

9. Јер кад се народ преброји, гле, не бјеше ондје ни једнога од онијех који живе у Јавису Гавадову.

10. За то посла збор онамо дванаест тисућа хабријех људи, и заповједа им говорећи: идите и побјерте становнике у Јавису Гавадову оштријем мачем и жене и дјечу.

11. Ово бјеше дакле учинити: све мушкешине и све женскиње што је познало чојска побјеге.

12. И нађоше међу становницима Јависа Гавадова четири стотине дјевотака, које не бјеху познале чојска, и доведоше их у добу у Силом, који је у земљи Хананској.

13. Тада посла Израилјевијем који бјеху синови Венијаминијем који бјеху у стјени Римоу, и обраваше им мир.

14. Тако се вратише синови Венијаминијех у то вријеме, и дадоше им жене које оставише у животу између жена из Јависа Гавадова; али их не бјеше доста за њих.

15. А народу бјеше жао Венијамина што Господ огрњи племена Израилјева. 16. Па рече: старешине од збора: шта ћемо чинити с онима што су остали да би имали жене? јер су изгинуле жене у племену Венијаминијем.

17. По том рече: нашљедство Венијаминијем припада онима што су остали, да се не би затрло племе из Израилја.

18. А ми им не можемо дати жене између кћери својих; јер су се заклали синови Израилјеви рекавини: да је проклет во да жену синовима Венијаминијем.

19. По том рече: ево, тодишњи је празник Господњи у Силому, који је са сјевека Ветилу, к истоку, на путу који иде од Ветилја у Сихем, и с југа Левони.

20. И заповједаше синовима Венијаминијем говорећи: идите, и засједите по виноградима.

21. И позите; па кад измаду кћери Силомске да играју, извидите из винограда и отмиците сваки себи жену из кћери Силомских; и идите у земљу Венијаминијем.

22. А кад дођу очи њихови или браћа њихова к нама да се суде, ми ћемо им казати: смилаугте им се нас ради, јер у овом рату нијесмо заробили жене за свакога њих; а ви им нијесте дали, и тако не ћете бити криви.

23. Тада синови Венијаминови учинише тако, и доведоше жене према броду свом између дванаестине које отеше, и отишавши вратише се на нашљедство своје, и сазидаше олет градове и насељеше се у њима.

24. И тако разидоше се синови Израјилеви: сваки чинише што му бише израјилеви: сваки чинише што му бише израјилеви.

КЊИГА О РУТИ.

ГЛАВА 1.

А у оно вријеме кад суђаху судије би глада у земљи; и један човек из Витлејема Јудина отиде да живи као дошљак у земљи Моавској са женом својом и су два сина своја.

2. А име тому човјеку бјеше Елимелех, а жени му име Нојемина, а именовани синови његовијех Малон и Хелеон; и бијаху Ефрајини, из Витлејема Јудина; и дођоше у земљу Моавску и станеше се ондје.

3. По том умрије Елимелех муж Нојемина, и она оста су два сина своја.

4. Они се оженише Моавкама: једној бјеше име Орфа а другој Рута; и ондје стајашу до десет година.

5. По том умријеше обојица, Малон и Хелеон; и жена оста без два сина своја и без мужа својега.

6. Тада се она подиже са снахама својима да се врати из земље Моавске, јер чу у земљи Моавској да је Господ походио народ свој давши им хљеба.

7. И изиде из мјеста где бијаше, и обе снахе њезине с њом; и пођоше путем да се врате у земљу Јудну.

8. Тада рече Нојемина обема снахама својима: идите, вратите се снага у дом матери своје; Господ нека вам учини милост као што ви учинисте умрелима и мени.

9. Да вам да Господ да нађете починок снага у дому мужа својега. И пољуби их; а оне повикавши заплакаше,

10. И рекоше јој: не; него ћемо се с тобом вратити у твој народ.

11. А Нојемина им рече: идите натраг, њери моје; што бисте ишле са мном? зар ћу још имати синова у утроби својој да вам буду мужеви?

12. Братите се, њери моје, идите: жетве.

Јер сам остаријела и нијесам за улазу.

А и да кажем да се надам и да се још ноћас удам, и да родим синове,

13. Зар ћете их ви чекати док одрасту? зар ћете тога ради стајати неударате? Немојте, њери моје; јер су моји јади већи од ваших, јер се рука Господња подиже на ме.

14. Тада оне подиговши глас свој плакаше олет; и Орфа пољуби свекру своју; а Рута оста код ње.

15. А она јој рече: ето, јетрва се твоја вратила к народу својему и к бољима својим; врати се и ти за јетрвом својом.

16. Али Рута рече: немој ме наговарати да те оставим и од тебе отиђем; јер куда год ти идеш, идем и ја; и гађе се год ти настаниш, настанићу се и ја; твој је народ мој народ, и твој је Бог мој Бог.

17. Гађе ти утреш, умријешу и ја, и ондје ћу бити погребена. То нека ми учини Господ и то нека ми дода, смрт ће ме само раставити с тобом.

18. А она кад видје да је тврдо научила ићи с њом, преста је одвраћати.

19. Тако идоше обе докле дођоше у Витлејем; а кад дођоше у Витлејем, сав град узваре њих ради; и говораху: је ли то Нојемина?

20. А она им говораше: не зовите ме више Нојемина, него ме зовите Мара, јер ми велике јаде зададе смеогђи.

21. Обила сам отишла, а празну ме врати Господ. За што ме зовете Нојемина, кад ме Господ обори и смеогђи ме учини?

22. Тако дође натраг Нојемина и с њом Рута Моавка, снаха њезина, вративши се из земље Моавске; а дођоше у Витлејем о почетку жетвене жетве.

239
јој, ако и нијесам као једна од твојих слушкиња.

ГЛАВА 2.

А бијаше један човјек, род мужу Нојемину, човјек богат од породице Елимелехове, које му име бијаше Ваз.

2. И Рута Моавка рече Нојемини: да идем у поље да пабирчим класје за опште пред ким нађем милост. А она јој рече: иди, њери моја.

3. И она отиде, и дошавши стаде пабирчити по њиви за жетеоцима; и догоди се, те дође на њиву која припадаше Вазу, који бијаше од породице Елимелехове.

4. И гле, дође Ваз из Витлејема, и рече жетеоцима: Господ да је с вама! И они му рекоше: да те благослови Господ!

5. Тада рече Ваз слуги својему који бијаше над жетеоцима: чија је она младина?

6. А слуга који бјеше над жетеоцима одговори му: Моавка је младина која се вратила с Нојемином из земље Моавске.

7. И рече: да пабирчим, да куним класје између снопова за жетеоцима. И дошавши бани се од јутра до саде; само је мало била код куће.

8. Тада Ваз рече Рuti: чујеш, њери моја; немој ићи на другу њиву да пабирчим, нити одлази одавде, него се држи мојих дједојева.

9. Пази на којој њиви они жању, па иди за њима; јер сам заповједно мојим својим да те нико не дирне; а кад ожеднати, иди к судовима и пиј што же слуге захтију.

10. Тада она паде ничице и поклони се до земље, и рече му: како нађох милост пред тобом, да ме погледаш, кад сам туђинка?

11. А Ваз одговори и рече јој: што сам ја све што си чинила свекри својој по смрти мужа својега, и како си оставила оца својега и матер своју и постојбину своју, па си дошла к народу којег ти није знала прије.

12. Господ да ти плата за дјело твоје, и да ти плата буде поштена од Господа Бога Израјилева, кад си дошла да се под прилима његовијем славоши.

13. А она рече: нађох милост пред тобом, господару, јер си ме утешно и милостииво преговорио слушкиња сво-

14. А Ваз јој рече: кад буде вријеме жести, дођи овамо и једи хљеба и учовијављај своју у оца. И она сјде покрај жетелаша, и он јој пружи пржецају зрна, и она једе и насити се, и претече јој.

15. По том уста да пабирчи. А Ваз заповједи момцима својим говорећи: нека пабирчи и међу спољинама, немојте да је застидите.

16. Него још наваља испуштајте руповети и оставајте јој нека купити, и не користе је.

17. И она пабирчи на њиви до вечере јетма.

18. И узевши отиде у град, и видје свекру њезина шта је напабирчила; а она извади и даде јој и оно што јој је претекло по што се наситила.

19. И рече јој свекра: гађе си пабирчила данас? и гађе си радила? Да је благословен који те је погледао! А она каза свекри својој код кога је радила гонорећи: име је човјеку код којег сам данас радила Ваз.

20. А Нојемина рече снаси својој: Господ да га благослови, кад није узрвати милости своје к живима и к мртвима. И рече јој Нојемина: тај је човјек нама род, и један од осветника наших.

21. А Рута Моавка рече: још ми је рекао: држи се моје чељади докле не покажу све моје.

22. А Нојемина рече Рuti снаси својој: Добро је, њери моја, да идиш с његовијем дједојевама, да те не би дирали на другој њиви.

23. И тако се држаше дједојева Војевих пабирчећи докле се не сврши жетва жетвена и жетва пшенична; и живљахше код свекре своје.

ГЛАВА 3.

По том рече јој Нојемина свекра њезина: њери моја, не треба ли да ти потражим починка, да би ти добро било?

2. Ето, није ли нам род Ваз, код којег ти била с дједојевама његовијем? Ево, он ће ову ноћ вијати јечам на гуну.

3. Улиј се дакле, и намажи се, и обу-